

Musica!!

Festival di Buki di Mucha
Kinderboekenfestival
2004

INHOUD

Festivalliedje '*Lesamento*'

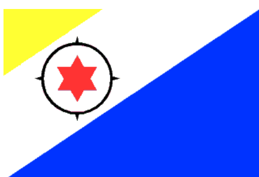
Deelnemende auteurs:

Aruba
Liliana Braamskamp
Desiree Correa
Belén Kock-Marchena
Roland Peterson
Jacques Thönissen

Curaçao
Roland Colastica
Ariadne Faries

Bonaire
Mimi Dongen

Suriname
Ismene Krishnadath

Nederland
Erik van Os

Festivalliedje 2004

LESAMENTO

Refrein:
Lesamento, aha, aha, aha,
Un dushi pasatempo si, si, si
Lesamento, aha, aha, aha
Ta bon na tur momento

Pa forma pensamento ata lesamento
Tambe tur sintimento ata lesamento
Conose bo talento ata lesamento
Tene curason contento ata lesamento

Refrein

Pa gana fama y gloria ata lesamento
Disfruta dj'un bon storia ata lesamento
Biaha ful ront di mundo ata lesamento
Gosa hopi y profundo ata lesamento

Refrein

Pa kita stres y tristesa
Conkista un prinsesa
Bishita otro planeta
Sin gast'un got'i zeta

Refrein

Pa bira bon sabi ata lesamento
Sin haci co'i tribi ata lesamento
Pa grandi y chiki ata lesamento
Tur ta bonbini na lesamento

Skirbi pa Dolfi Kock
Dakota, oktober 2001

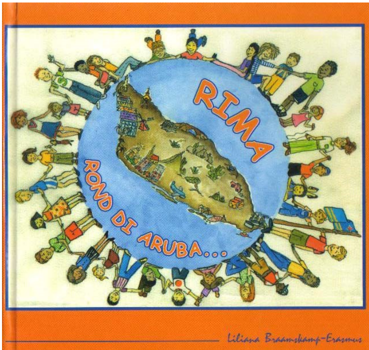
Liliana Braamskamp

Liliana Lorraine Braamskamp-Erasmus is op 3 juni 1974 geboren op Aruba. Haar liefde voor het schrijven ontstond al vroeg in de kinderjaren. Ze correspondeerde met vrienden en vriendinnen over de hele wereld, ze schreef en droeg graag gedichtjes voor aan haar naasten en geliefden, en om haar jongere broer in slaap te krijgen moest ze flink wat verhaaltjes verzinnen. Haar allereerste publicatie was in het kinderblad '*Matinette'* waar ze '*Brief van de week'* mee had gewonnen. Tekenen was haar net zo geliefd. Papier, schrijf- en tekenmateriaal waren niet aan te slepen bij haar thuis.

Het middelbaar onderwijs volgde ze op Aruba en voor een deel in Nederland waar ze later Marketing ging studeren. Na veel wikken en wegen keerde ze in 1998 terug naar haar geboorteland om een leven en carrière op te bouwen. Na een periode van praktijkervaringen bij diverse bedrijven, vond ze haar plek bij het Marketing en Advertising buro ECA, waar ze een groot deel van haar creativiteit kwijt kon. Maar haar stille wens om schrijfster te worden kon ze maar niet naast zich neerleggen. Tijdens een lange periode van absentie, begon ze haar creativiteit vast te leggen in de vorm van kindergedichtjes met bijbehorende illustraties. De reacties van haar omgeving waar zo positief dat ze besloot om haar werk te publiceren. Dat de weg naar de publicatie van je werk niet altijd meevalt, heeft ze inmiddels ondervonden.

In 2001 verliet ze nogmaals haar geliefde eiland Aruba om een nieuw leven op te bouwen met haar uit Nederland afkomstige echtgenoot. Ze vestigden zich in Overijssel en hebben inmiddels twee kinderen gekregen, een zoon en een dochtertje.

In November 2003 tijdens het Kinderboekenfestival op Aruba debuteerde Liliana als schrijfster en illustrator met het eerste deel van een tweedelige verzameling gedichten voor kinderen in Papiamento. De gedichtenbundel '*Rima rond di Aruba*' is een verzameling van herinneringen aan Aruba die ze graag - niet alleen aan haar kinderen, maar aan alle kinderen van Aruba – wil schenken. Deel twee van deze bundel '*Mas rima rond di Aruba*' wordt al heel gauw verwacht, samen met haar allernieuwste boek: '*Mi prome buki di ABC*'. Dit jaar is het de tweede keer dat Liliana meedoet aan het Kinderboekenfestival.. en met heel veel plezier!

Momenteel is ze vol overgave bezig met het opzetten van allerlei projecten om het lezen op Aruba te bevorderen d.m.v. het ontwikkelen van lees- en onderwijsmateriaal in Papiamento. Natuurlijk mogen we meer kinderboeken van haar verwachten, maar ook voor de jeugd heeft ze wat in petto. Inmiddels is Liliana weer woonachtig op Aruba.

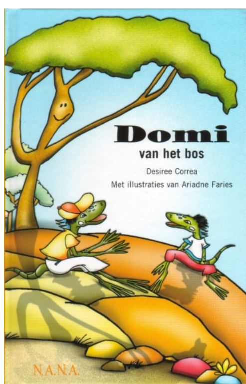
Desiree Correa

Desiree Correa a nace na Aruba riba 20 di oktober 1953. Di mama y tata Colombiano. E tin tres yiu, un homber y dos mucha muher. E tin 25 aña den enseñanza y actualmente e ta docente di Spaño na EPI-Horeca. For di chikito e tabata gusta skirbi storia. Y e talento aki a wordo stimula dor di sr. Vogelzang q.e.p.d., docente di Hulandes na Academia Pedagogico, cu cada vez cu Desiree tabata entrega un 'opstel' e tabata bis'e pa warda nan pasobra nan ta material cla pa por wordo imprimi como buki.

Naturalmente Desiree tabata tuma esaki como un broma, te dia cu el a haci un viahe di estudio pa Caracas, Venezuela, hunto cu otro dos maestranan. Durante e viahe di estudio aki tabata tin un competencia literario infantil. Desiree tabata tin e suerte cu su storia '*Elefina Elefante'*, a sali ganado y e representante di Surinam a gana den tereno di ilustracion. E buki '*Elefina Elefante'* a wordo reparti na tur scol basico na Caracas.

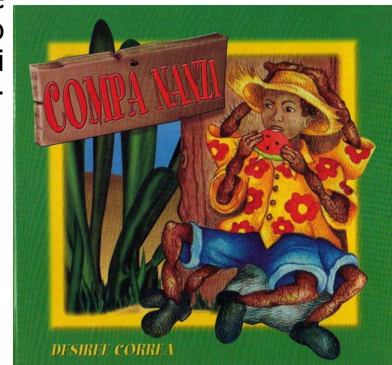
E smak a drenta den curpa y ora Desiree a regresa Aruba el a sigui skirbi. E manuscrito di *'Mosa's eiland'* tabata cla, pero Desiree no tabata tin e empuhe necesario pa saca su buki. Un dia sra. Miep Diekman tabata na Aruba y via Philomena Wong, cu ta un bon amiga di Desiree, Miep a bin tende di Desiree. Miep a lesa e manuscrito y el a mand'e Hulanda na unda el a wordo aproba cu cierto cambionan. Na aña 1984 '*Mosa's eiland'* a subi mercado na Aruba y el a bira un exito entre e hobennan. Te dia di awe e ta riba lista di bukinan na Hulandes pa MAVO.

E mesun aña 1984 Desiree a bai biba na Sint Maarten. Na St. Maarten famia a crece y su dos yiu muhernan a nace na Isla Riba. Na aña 1990 Desiree a regresa Aruba y el a cuminsa skirbi atrobe. El a cuminsa participa cu Festival di Buki di Biblioteca Nacional cu cooperacion di Hulanda, N.A.N.A. Desiree a cumpli 11 aña participando den e programa aki. Na aña 2003 Desiree a haya e oportunidad di skirbi e obra '*Domi di den mondi'* cu tabata e obra pa e siman di buki. Ariadne Faries di Corsow a ilustra e buki.

Na aña 1999 el a drenta den contacto cu`un cas editorial Venezolano y na aña 2001 y 2002 el a saca 4 buki na Papiamento, entre otro '*Compa Nanzi', 'Drumi dushi'* y *'Un nomber pa e prinses'.*

Na aña 2003 riba invitacion di e embahado di Hulanda na Bogota, Colombia, señor Teunis Kamper, Desiree a participa na 'La Feria del libro' na Bogota. Durante e siman aki Desiree a duna diferente tayer na varios scol.
Actualmente e ta cu un otro obra na papiamento pa mucha. Desiree su pasatempo mas grandi ta skirbi buki y ta loco pa ta un pensionado pa asina e tin mas tempo pa dedica na skirbimento. Desiree a yega di skirbi na Spaño, Hulandes y Papiamento. Pero su curason y sentimento ta mara na e lenga di Papiamento.

Belén Kock-Marchena

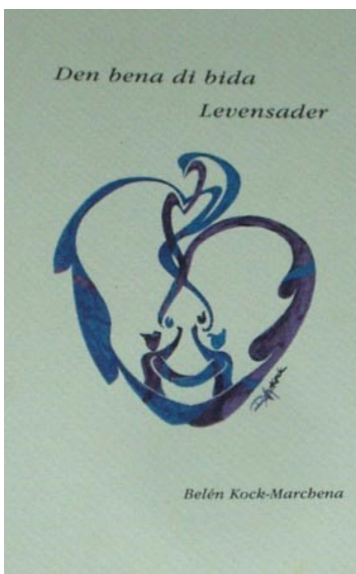

Belén Kock-Marchena werd geboren op 8 juni 1942 op Bonaire. Ze komt uit een gezin met tien kinderen.
In 1948 vertrok het hele gezin naar Aruba, waar zij nog steeds woont. Belén en haar zussen werden naar 'kostschool' op Curaçao gestuurd om daar de MULO te volgen. In 1960 kwam Belén weer naar Aruba om daar
de kweekschool te gaan volgen die net was opgericht. Eigenlijk wilde ze maatschappelijk werkster worden,
maar daarvoor moest je naar Nederland en dat wilde haar moeder niet. In 1964 haalde Belén haar onderwijzersakte en ging werken op het Tarcisiuscollege. Daarna mocht ze naar Nederland om daar haar hoofdakte te halen. Na nog een jaar les te hebben gegeven op het Don Bosco college te San Nicolas heeft Belén de rest van haar werkzame leven les gegeven op de Pius X school te Dakota.

Belén is getrouwd met Dolfi Kock die ook onderwijzer is en beiden zijn zij nu gepensioneerd. Ze hebben drie zonen en drie kleindochters.

Behalve een toegewijde onderwijzeres is Belén op Aruba een bekende dichteres, tot dusver vooral bij het volwassen publiek. Haar gedichten zijn direct en ontroerend. Zij gebruikt heel beeldende taal. Zowel aan het geschreven als het gesproken woord hecht zij veel waarde. Voordracht en declamatie hebben altijd haar belangstelling gehad. Ze maakte deel uit van Mascaruba en trad op tijdens culturele programma's op Aruba, Bonaire, Curaçao en in Nederland.

Naast onderwijzeres en dichteres is zij ook een verteller. Op een boeiende beeldende manier brengt zij haar verhalen tot leven. Ze maakt hierbij gebruik van de Kamishibay kast met vertelplaten.

Het gedicht 'Juffouw, ik heb een botér meegebrengt' wordt in 1986 uitgegeven. Ze ontvangt een prijs voor drie van haar gedichten in Trinidad. Het gedicht 'Bo tei... Felicidad?' wordt uitgegeven door Creation Fire in 1989.

In 1995 wordt haar eerste dichtbundel 'Vibrashon di Amor' uitgegeven.
In 1997 vertaalt zij het gedicht 'De steen bloeit' van Arjen Duinkerk als 'E piedra ta floria'. In 1998 verschijnt haar tweede dichtbundel Milager / Miracle. In 2001 verschijnt Belén's derde dichtbundel 'Den bena di bida / Levensader'. Tevens verschijnt een cd met haar gedichten 'Alimento pa alma'.

Dit is slechts een zeer kleine greep uit de vele publicaties en bezigheden van Belén Kock-Marchena.

Roland Peterson

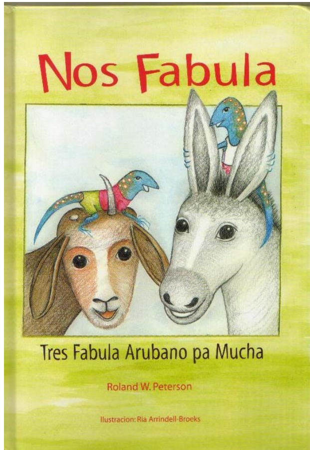

Roland Peterson werd op 31 oktober 1941 geboren op Aruba. Hij is getrouwd met Martha Peterson. Sinds 1962 is Roland werkzaam bij het politiekorps. Eerst op Curaçao en nadat hij als inspecteur is afgestudeerd aan de Nederlandse Politie Academie op Aruba. In 1986 werd hij Aruba's eerste Commissaris der Politie en richtte hij het Korps Polite Aruba op. In 1989 werd hij Directeur van de Directie D.O.O.V. en zette hij de D.O.O.V. nieuwe stijl op.

Hij volgde ontelbare cursussen op het gebied van politie en rechtshandhaving, o.a. De FBI National Academy. Hij was voorzitter van Interpol op Aruba en ontelbare andere commissies en instellingen. Hij is Officier in de Orde van Oranje Nassau en in 1997 werd hij Man van het Jaar.

Na zijn pensionering in 1995 werd hij nogmaals teruggeroepen als directeur van de D.O.O.V. en in 2000 ging hij voor de tweede maal met pensioen.

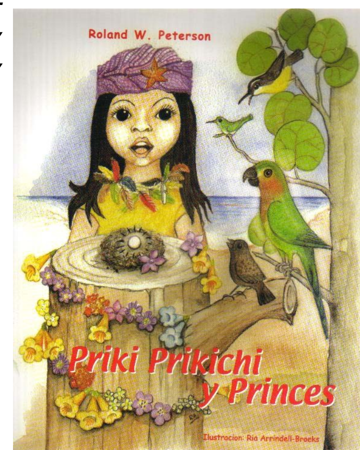
Tijdens zijn carrière schreef Roland Peterson al diverse artikelen over zijn vakgebied, de politie en aanverwante onderwerpen. Tegenwoordig schrijft Roland kinderboeken.

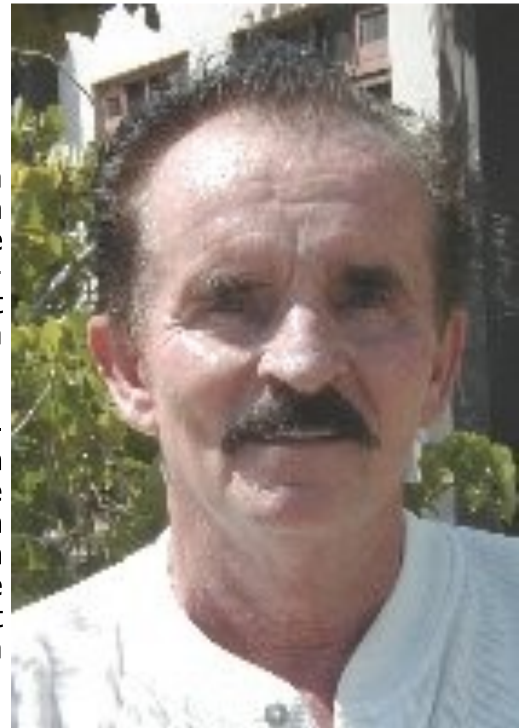
In 2003 verscheen '*Nos Fabula; tres fabula arubano pa mucha*' met daarin drie verhalen '*Codo y Dodo Cododo, e dos lagadishinan cu no kier a tende*', '*Meki, e cabrito cu un cacho*' en '*Burki, e burico cu kier bira un cabai*'. De illustraties werden verzorgd door Ria Arrindell-Broeks.

Zijn tweede kinderboek verscheen in hetzelfde jaar '*Priki Prikichi y Princes*' waarin Prinses op bezoek komt bij de vogels van Hofi Druif en iedereen zijn best doet om er een mooi bezoek van te maken. Zal het Priki Prikichi lukken om de parel voor de Prinses te vinden?

Daarnaast heeft Roland Peterson nog meer geschreven: '*Mi Prome Bandera', 'Memoria di un homber bieu', 'E bouquet di flor anglo', 'Awe ken nan ta', 'Para firme pa sirbi', 'Olanan chikito', 'Pakiko.... Pakiko', 'Bon lecha pero weso blou'.*

Jacques Thönissen

Jacques Thönissen is geboren in Herten, Nederland in 1939 en woont sinds 1962 op Aruba. Hij leerde zijn Arubaanse vrouw kennen op de kweekschool en volgde haar naar Aruba. Hij was tot zijn pensionering werkzaam in het onderwijs als docent en directeur van het Augustinus college in San Nicolas en hij ervaart Aruba als zijn tweede vaderland.

In 1998 verscheen de uitvoerige, meeslepende vertelling *'Tranen om de ara'*, een boek voor volwassenen waarin de auteur het zich opdringende verval en de dreigende teloorgang van de charme, tradities, normen en waarden, waardoor Aruba zich wist te onderscheiden van de andere eilanden in de Caribische Zee, aan de kaak stelt. Via de dromen van Carlos, de Arubaan met de papegaai, laat Jacques Thönissen het eiland van vroeger herleven.

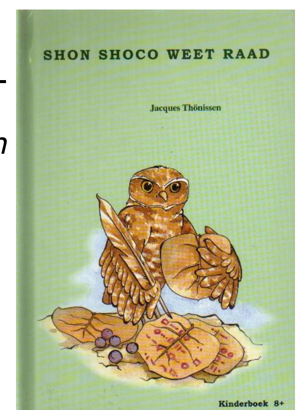
In 2000 verscheen *'Eilandzigeuner',* een roman waarin de zigeunerjongen Zloyka tijdens de Tweede Wereldoorlog op Aruba terechtkomt en bevriend raakt met de Arubaanse visserszoon Jandro. Zloyka's streven is terug te keren naar zijn geliefde Djoeshka, die hij op zijn vlucht ergens in de Roemeense poesta heeft moeten achterlaten. Het zal een dertigtal jaren duren voordat zijn hartenwens in vervulling gaat.

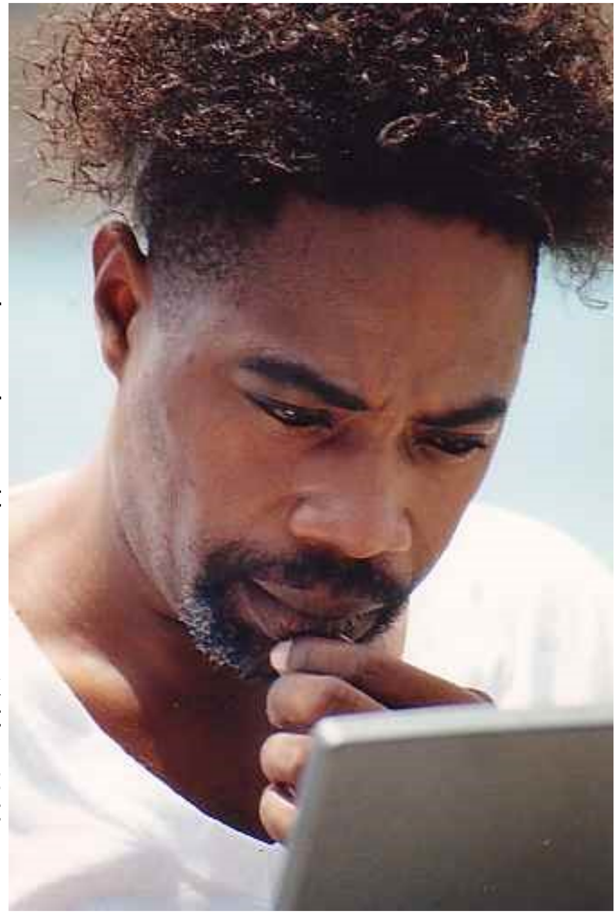
De presentatie van de roman *'De roep van de troepiaal'* heeft op 1 november 2004 in Amsterdam plaatsgevonden. Na dertig jaar keert Sjiento, alias Ruben, naar zijn geboorteland Aruba terug. In de loop der jaren is hij totaal vernederlandst en tot ongenoegen van zijn Arubaanse moeder heeft hij zijn afkomst stelselmatig verloochend. Maar wanneer hij voet op Arubaanse bodem zet, keert het onbeschrijflijke Aruba-gevoel bij hem terug. Hij leert zijn Arubaanse familie kennen, haalt herinneringen uit zijn kinderjaren op, maar raakt ook verstrikt in onverwachte ontwikkelingen, en komt tot zeer pijnlijke ontdekkingen die zijn leven totaal op zijn kop zetten. Evenals de twee eerder gepubliceerde romans ademt *De roep van de troepiaal* sterk de typisch Arubaans-Caraïbische sfeer uit.

Sinds Jacques Thönissen in 1999 tijdens het Kinderboeken Festival onverwacht inviel voor een collega, is hij een trouwe deelnemer aan de Arubaanse Kinderboekenweken. In 2000 verscheen van zijn hand het kinderboek *'Shon Shoco weet raad'*, waarvan in 2002 in het Papiaments de vertaling *'Si bestia por a papia'* verscheen. Het boekje is bestemd voor de leeftijdsgroep 8 – 12 jaar.

Een nieuw kinderboek *'De avonturen van Cado Cododo'* zal begin december 2004 verschijnen en is bestemd voor 10 – 14 jarigen.
Een boek voor 12 tot 16 jarigen, met de titel *Over spoken, schurken en goudzoekers,* zal in het voorjaar van 2005 uitkomen.

Roland Colastica

Roland Colastica is geboren op 28 oktober 1960 op Curaçao. Na het voortgezet onderwijs ging hij naar Nederland waar hij personeelswerk studeerde. Na 6 jaar keerde Roland weer terug naar Curaçao. Al op jonge leeftijd begon Roland te schrijven en sinds die tijd is daar alleen maar meer bijgekomen. Naast schrijver is hij ook verteller, dichter, danser, acteur, toneelspeler en onderwijzer.

Roland neemt al jaren deel aan het kinderboekenfestival. Elk jaar schrijft hij speciaal een verhaal voor de kinderboekenweek, gebruik makend van het thema. In 1993 was dat '*Nanzi ku la muerte*' bij het thema 'Vriendjes, maatjes, kameraadjes' en in 2003 met '*Totorin, totoran*' bij het thema 'Diep in het bos'.

In 1990 verscheen er een gedichtenbundel van Roland '*Rueda di fe'*. In de jaren daarna volgden '*Pasa kontra mi'* (1991), '*Mami*, *Papi konta m*i *un kuentaaaa*!' (1993), '*Djis kant'i bo'* (1995), 'Kal*bas, karpata*, *kachó'* (1996), *'Lidia su amigu hundu i rondó'* (1998) en *'Kom in mijn boek'*, een verhalenbundel voor kinderen. Daarnaast zijn er ook verscheidene theaterstukken voor kinderen en volwassenen van zijn hand verschenen, waarvan *'Ninga bon'* wel de bekendste is.

Roland danste mee in o.a. 'Grupo Folkloriko Trinitaria' en de 'Youth African dancers'. Behalve dat hij acteerde in toneelstukken en films heeft hij ook toneelstukken geregisseerd zoals de theatervoorstelling 'Eko di kurason', een voorstelling met gehandicapten uit 2003. Hij acteerde ook in verschillende educatieve documentaires over Curaçao en had een kleine rol in 'Kobra ta duru, Zulaika', de eerste Curaçaose kinderspeelfilm.

Ook als docent is Roland werkzaam, o.a. aan de Universiteit van de Nederlandse Antillen als docent Drama en bij andere instituten als docent Drama en Verbale Expressie.

Quote: 'Als ik goed les geef bouw ik niet alleen een kind op maar een hele samenleving. Als ik niet goed les geef breek ik niet alleen een kind af, maar een hele samenleving.'

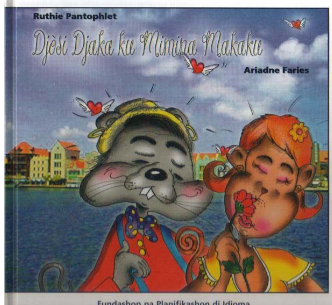
Ariadne Faries

Ariadne a studia 'Arte Gráfiko' na Costa Rica, traha tres aña komo diseñadó i ilustradó pa Fundashon Material pa Skol (FMS). Ultimo añanan e ta trahando full-time komo artista profeshonal.

El a profeshonalisá su mes den e forma di arte ku e ta yama 'Arte Gráfiko' kombinando tres forma di arte ku e ta praktiká, esta: Fotografia, Arte Plástiko i Diseño Gráfiko riba kòmpiuter. Esaki nos ta topa diferente biaha riba diseñonan di buki, poster i portada di CD.

E ta desaroyá un konsepto, e estilo di pintura i e téknika, riba papel ku pòtlot i sigui desaroy'é. Unabes ku e konsepto ta kla, por kuminsá werk uit e trabou. E téknika di personifikashon ta unu ku el a desaroyá en grande den su obranan.

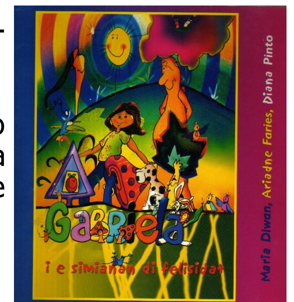
Su manera di trese e kontenido dilanti pa medio di ilustrashon i personifikashon ta algu úniko. E ilustrashon ta los emoshonnan i komuniká, spesialmente pa much esaki ta imortante komo ku mucha ta e ser mas emoshonal ku tin. Segun Ariadne mucha ta sensibel pa kosnan bunita, paso den tur kos nan por mira algu bunita. Ariadne ta drenta den e munu di much pa e ilustrashon ku el a krea por los emoshon i komuniká.

Na aña 2000 Ariadne a kuminsá partisipá den Festival di Buki. Pa e siman di festival di buki di 2002 Ariadne ta presentá e personahe ku el a krea 'Tuyuchi Lagadishi'. Esaki ta tokante un lagadishi ku ke bai piska, Ariadne ta presentá esaki pa medio di su pintura, konta kuenta i un verso ku ta rima.

Ilustrashon di buki: 'Esta dushi karnaval di kadushi', 'Gabriela i e simianan di felisidat', den koprodukshon ku Ruthi Pantophlet, 'Djosi Djaka ku Mimina Makaku', ku Roel Jongslager 'Koko ta un pal'i gai', ku Enrique Muller 'Kuenta folklóriko'.
Diseño di portada di CD di: Merly Augusta 'Bòchi Blòblò', Grupo Trinchera 'Kolekshon di kantika di Seú', Fridi Martina 'Anhelo'.
Material pa skol: pa di skol di Hudiu, proyekto 'Kom in mijn boek', diferente mas durante e periodo na FMS p.e. 'Mosaiko'.

Kampana di Karnaval i di Derechi di Mucha pa Stichting Kinderbescherming Curaçao. Diseño pa kampan di 'Festival di buki' 2001 i 2002.
Kinderpostzegels i kerstkaart di aña 2002 ku e tema 'Diálogo entre sivilisashonnan'.

Banda di su trabou di ilustrashon e ta hasi arte plástiko tambe, partisipando den e siguiente eksposishonnan 'Arte '99', 'Laman chiki' na 2000, Watamula na 2002, Festival del Feugo na Santiago de Cuba na 2002, Festival di Arte 2002 na Landhuis Jankok.

Mimi Dongen

Het ouderlijk huis op Aruba had al drie zussen, toen Mimi werd geboren als gedeelte van een tweeling op 21 februari 1963. Haar tweelingzus werd vijf minuten eerder geboren dan Mimi. Deze vijf minuten waren op latere leeftijd menig keer reden tot discussies over wie er nu ouder was. Voluit heet Mimi, Hermine Marie-Antoinette Dongen. Gezien het feit dat geen van de zussen de naam Hermine kon uitspreken werd het al vlot Mimi, karakteriserend als kort en simpel, terwijl ze juist lang en zeer luidruchtig is. Dankbaar voor haar naam en in het bijzonder voor haar opvoeding, die zich typeerde als:

- altijd alles samen delen : hoe klein / weinig het mag zijn
- behandel iemand, zoals jij behandeld wilt worden
- zorg dat je een studie volgt (haar vader vond dat de zusjes Dongen nooit afhankelijk moesten zijn van een manspersoon)
- en de meest favoriete en gebruikte tekst van haar vader: hou de naam Dongen hoog!

Haar vader was een persoon met veel humor en iemand die een natuurlijke vriendelijkheid uitstraalde. Haar moeder is iemand die veel waarde hecht aan reinheid in alle opzichten. Van beide ouders heeft Mimi wat opgepikt en heeft ze zich ontwikkeld tot de persoon die ze anno 2004 is, zeer happy !

Na de HAVO te Colegio Arubano is ze in 1981 naar Nederland vertrokken om haar studie HBO-Jeugdwelzijnswerk te Groningen te gaan volgen. Nadat ze haar studie had afgesloten ging ze werken in Zwolle. Op haar 23ste trouwde ze en ze kreeg drie kinderen. Een zoon Jonah (nu 14 jaar), een dochter Denise (12 jaar) en nog een zoon Ryan (10 jaar).

In 1994 vertrok het gezin richting Bonaire waar haar (inmiddels ex-) man een baan aangeboden had gekregen. In 1996 vond ook Mimi werk op Bonaire als coördinator van de Naschoolse Opvang bij de Stichting Bonairiaanse Jeugdzorg. In 1999 veranderde Mimi van baan en werd ze coördinator van het project Opstap Opnieuw bij stichting Sebiki. Een fijne baan waarin ze zich kon ontwikkelen.

Sebiki organiseerde een LBO opleiding voor crècheleidsters op Bonaire. Tijdens de opleiding schreven de cursisten een verhaal en al deze verhalen werden gebundeld in een boek. De illustraties daarbij werden door Mimi gemaakt. Het boek heet 'Un palu yen di kuenta'.

Sinds 1999 heeft Stichting N.A.N.A. Mimi gevraagd om tijdens de kinderboekenweek verhalen te vertellen. Het eerste jaar vertelde ze uit een bestaand boek, maar de jaren daarop kwam ze met steeds nieuwe en zelf verzonnen verhalen. Mimi maakte de combinatie om aan het eind van het verhaal het betreffende thema te illustreren (bv. een verhaal over een haan) en als aandenken achter te laten. Maar haar meest favoriete combinatie is en blijft: een verhaal vertellen met daarna een zelfgemaakt lied/vers, welke de groep wordt aangeleerd. Dit allemaal onder begeleiding van muziek van een tambú, djembe of conga, welke door een hele talentvolle vriendin, Crisanta Martha bespeeld wordt. Een zogenaamd ritmische poëzie; geweldig om te doen!

Wat ook bij haar vrijetijdsbesteding hoort is ‘face painting’ (schminkfestijn) voor jong en oud. Bij carnavalsaktiviteiten, kinderatrakties en feesten vind je Mimi aan het ‘pinta kara’. Ook de combinatie van verhalen vertellen en schminken is voor Mimi heerlijk ontspannend en geeft volop lol.

Een andere activiteit die ze graag doet is de padvinderij., waarbij veel kamperen en leuke en leerzame bezigheden met jongeren soms een volle agenda geven, maar met liefde gedaan worden.

Ismene Krishnadath

Ismene Krishnadath werd geboren op 25 januari 1956 in Paramaribo.Tot haar zesde jaar woonde ze in Paramaribo en in verschillende districten (haar ouders waren onderwijzers), vandaar haar liefde voor ruimte en natuur en rust.

Van haar zesde tot haar dertiende woonde ze in Utrecht, Nederland waar haar vader geschiedenis studeerde. Op de lagere school schreef ze vaak opstellen, meestal over Suriname.

Nadat haar vader was afgestudeerd keerde het gezin terug naar Suriname. Haar vader, die nu alweer een hele tijd is overleden, was een rasechte nationalist, die haar met de Surinaamse vlag op de schoorsteen (het was toen nog de vlag met de sterretjes) opvoedde. In Suriname ging ze naar de Froweinschool en daarna naar de Algemene Middelbare School. Op de Froweinschool werd het haar voor het eerst duidelijk dat ze behalve Surinaamse nog iets anders was. Wat precies, was niet zo duidelijk. "Ben je Hindostaan?" vroeg de juffrouw haar, want ze moest haar etnische afkomt in het schoolregister invullen. "Je hebt wel een Hindostaanse achternaam, maar je lijkt niet op een Hindostaan." Ja, er zijn wel meer mensen die in de war raken als ze haar zien. Zelf maakt ze er zich niet meer druk om. De kleurrijke Surinaamse samenleving is een van haar belangrijkste inspiratiebronnen geworden bij het schrijven.

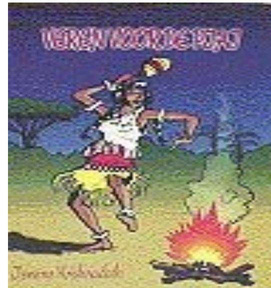
Na als beste te zijn geslaagd van de Algemene Middelbare school (1973) vertrok Ismene opnieuw naar Nederland, in eerste instantie om Nederlands te studeren, want haar schrijftalent was zowel haar ouders als de leraren niet ontgaan.
De studie Nederlands werd niets en ze koos een nieuwe studie. Het werd Pedagogiek. Deze studie rondde ze in 1979 af, waarna Ismene onmiddellijk terugkeerde naar Suriname. Het Hollandse klimaat was haar te deprimerend en het land van haar jeugdjaren bood minder avontuur en uitdaging dan de nieuwe republiek waar ze haar roots had. Ismene was de eerste persoon die in Nederland de Surinaamse nationaliteit aanvroeg.

Ismene is in 1982 getrouwd en heeft twee zonen, geboren in 1983 en in 1984. Haar kinderen zijn een grote inspiratiebron voor haar.

Tot 1989 werkte ze als pedagogiek- en praktijkdocente op verschillende leerkrachtenopleidingen in Paramaribo. Tijdens deze periode zag ze dat er maar weinig Surinaamse kinderboeken waren. Als pedagoog wist ze dat het voor het jonge kind belangrijk is leerstof te krijgen waarin de herkenning voor aanknopingspunten kan zorgen. Verder moeten kinderen voor de ontwikkeling van de eigen identiteit en hun zelfrespect positieve identificatiefiguren aangereikt krijgen. In veel boeken waren geen figuren waarmee het kind zichzelf kon identificeren. Vanuit deze situatie begon ze met het schrijven van kinderverhalen. Het werden dus verhalen die zich afspeelden in Suriname, waarin het kind zichzelf op een positieve manier kan herkennen. De eerste uitgave, De Flaporen van Amar, was in 1989.

Vanaf toen heeft ze regelmatig nieuwe boeken uitgegeven onder de naam van uitgeverij Publishing Services Suriname. Ismene werkt veel samen met de illustrator Gerold Slijngard. Sa-

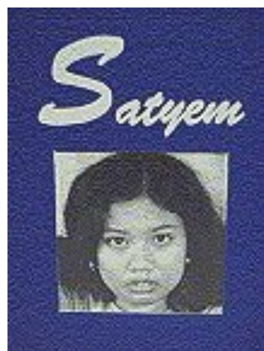
men hebben ze aardig wat boeken uitgegeven. Als ze de boeken samen met Gerold uitgeef dan doen ze dat onder de naam van Uitgeverij Lees Mee.

In de tachtiger en negentiger jaren ontdekte Ismene het binnenland van Suriname. Een machtig gebied met stoffige rode wegen, geheimzinnig borrelende rivieren, een onmetelijk bomenland met kleine landingsstrips op de meest onverwachte plekken en mensen die aan de ene kant heel anders leven dan wat zij gewend was, maar aan de andere kant dezelfde wensen en verlangens bleken te hebben als alle andere mensen. Het binnenland van Suriname speelt in veel van haar boeken een belangrijke rol.

Ismene is lid van de Schrijversgroep '77 en sinds mei 2003 ook voorzitter van Schrijversgroep ’77.Vanaf oktober 2002 is ze fulltime in dienst van het Instituut voor de Opleiding van Leraren als docent Beroepsvorming.

Ismene heeft o.a. de volgende publicaties op haar naam staan: *De flaporen van Amar*. 1e druk 1987, 3e druk 1996. Uitgegeven door Lees Mee ; *Nieuwe streken van Koniman Anansi*. Anansivertellingen, uitgegeven door Gowtu Stari Publishing in 1989 ; *Lijnen van Liefde*. 1e druk 1990. 2e herziene druk, 1994. Novelle. Uitgegeven door: Publishing Services Suriname. (Uitverkocht) ; *De vangst van Pake Djasidin***.** Verhaal. 1992. Uitgegeven door: Publishing Services Suriname ; *Veren voor de piai* Jeugdroman, 1e druk 1992. 3e herziene druk, 1994. 4e druk 2001, Uitgegeven door: Publishing Services Suriname ; *Die andere wereld***.** In *Sirito*, een verhalenbundel uitgegeven door de Ken- nedystichting. Paramaribo, 1993. *Sirito* is nog verkrijgbaar in de handel. *Vrouwenbundel***.** 1994. (redactie en samenstelling). Bloemlezing van verhalen over vrouwen. Uitgegeven door: Publishing Services Suriname. (Uitverkocht) ; *Satyem***.** Roman, 1995. Uitgegeven door: Publishing Services Suriname ; *Seriba in de schelp***.** Kinderverhaal. 1996. Uitgegeven door: Lees Mee ; *B'Anansi keert terug naar de eenentachtigste afslag* Anansiverhalen, 1997. Uitgegeven door het Cultureel Centrum Suriname ; *De groene fles.* Kinderverhaal. 1997. Uitgegeven door: Publishing Services Suriname ; *De opdracht van Fodewroko***.** Jeugdroman, 2002. Nederlandse versie, uigegeven door KITPublishers*,* Koninklijk Instituut voor de Tropen, Amsterdam. ISBN 90 6832 949 9.

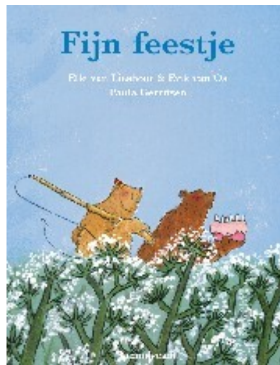
Erik van Os

Erik van Os is geboren op 8 december 1963 in Berkel-Enschot in Nederland. Hij is getrouwd met Elle van Lieshout en samen hebben ze een dochter Anna (1990) en een zoon Lot (1992). Zijn hobby's zijn zingen, wandelen en het theater bezoeken.

Zelf vindt hij '*Jop is op de juf*' het mooiste boek dat hij heeft geschreven. Omdat er geen een woord in staat dat er niet in moet staan. En '*Fijn feestje*', omdat hij dat 100 jaar geleden al wilde zeggen en het er nu pas van gekomen is. Zelf las hij vroeger graag over gewone jongens die alles konden. Want hij was zelf een gewone jongen die lang niet alles kon (dat is nog steeds zo).

Erik van Os heeft tot zijn eenentwintigste in Berkel-Enschot gewoond, samen met een broer en twee zussen. Zijn ouders hadden een dierenwinkel en tuincentrum. Erik heeft zijn ouders heel veel geholpen, maar eigenlijk wilde hij liever voetballen. Tegenwoordig werkt Erik drie dagen in de week bij het tijdschrift *Okki*. Daarvoor was Erik gezondheidsvoorlichter bij de GGD (seks en drugs en zo), brugwachter, poppenspeler en kleuterleider. Op donderdag en vrijdag schrijft Erik samen met Elle van Lieshout teksten voor leesmethodes, boeken, liedjes en gedichten voor verschillende uitgeverijen, het *Brabants Dagblad* en *Sesamstraat*. Ongeveer een keer per maand geeft hij een lezing op scholen en bibliotheken; het liefst over poëzie. Vroeger wilde Erik profvoetballer worden, maar nu is hij is blij dat hij schrijver is geworden.

Lijfspreuk: 'Vertrouw op God, maar zet wel je fiets op slot' (niet zelf verzonnen)

Boeken van Erik en Elle zijn vertaald in het Fries, Deens, Frans, Italiaans, Duits, Koreaans en Engels (Amerika)

Boeken die Erik van Os geschreven heeft zijn o.a. *Een klap voor de grap* (Zwijsen, 1992), *Fijn feestje* (2002), *Iiieeek, een luis!* (Gottmer, 2001), *Wie o wie?* (Gottmer, 2001), *Dansen in het maanlicht* (Gottmer, 2002), *Vang dat kind even op* (Zwijsen, 2000), *Wee wee wee punt muis punt en el* (Maretak, 2002), *Er loopt een liedje door de lucht* (Zwijsen, 1995), *Jop is op de juf* (Zwijsen, 1994), *Je bent zomaar geen engeltje* (Zwijsen, 1995), *O mijn lieve, lieve Lien* (Zwijsen, 1999), *Lekker weer, beer!* (Kimio, 2001), *Ik was zo'n steentje in jouw schoen* (DiVers/ Zirkoon, 2001), *De man die in sprookjes geloofde* (DiVers, Zirkoon, 2002)

